



Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.107/2022/16.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2022. év november hó 10. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék a 2022. év március hó 7. napján kihirdetett 12.B.308/2021/30. számú ítéletét megváltoztatja.

A szabadságvesztés büntetését 2 (kettő) év 3 (három) hónapra enyhíti.

A vádlott helyesen: a 2020. év augusztus hó 6. napjáig volt őrizetben, letartoztatásának kezdő napja 2020. év augusztus hó 7.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. március 7. napján kihirdetett 12.B.308/2021/30. számú ítéletében bűnösnek mondta ki Terhelt1 vádlottat közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntetében [Btk. 311. §, 310. § (1) bekezdés a) pont] és testi sértés vétségének kísérletében [Btk. 164. § (1) és (2) bekezdés], amiért őt – halmazati büntetésül – 3 év szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztést börtön fokozatban kell végrehajtani, amelyből a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt,

továbbá rendelkezett az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt tárgyak további jogi sorsáról és a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen – amelyet az ügyészség tudomásul vett – a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

[3] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.213/2022/5. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Átiratában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást és nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését vonná maga után. A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és a bizonyítékok helyes értékelésével megalapozott tényállást állapított meg. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét teljesítette, a vádlott bűnösségére levont következtetése okszerű és a vádlott terhére megállapított bűncselekményeket is helyesen minősítette. A büntetés kiszabása körében a fellebbviteli főügyészség arra mutatott rá, hogy az elsőfokon eljáró törvényszék az irányadó körülményeket nagyrészt számba vette, azonban figyelmen kívül hagyta azt aényt, hogy a vádlott a cselekményét forgalmas helyen, garázda módon valósította meg. Megítélése szerint Terheltl előéleti adatai arra engednek következtetni, hogy a vádlott a törvényi szabályokat sorozatosan megszegi és vagyon elleni, kábítószerrel összefüggő, illetve erőszakos jellegű bűncselekményeket követ el. Aláhúzta, hogy a vádlottal szemben korábban alkalmazott joghátrányok a kívánt nevelő hatást nem érték el, ezért a törvényszék által kiszabott büntetés a célok eléréséhez szükséges, annak enyhítése nem indokolt. A fellebbviteli főügyészség törvényesnek tartotta az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit is. Észrevételezte ugyanakkor, hogy az elsőfokú ítélet személyi része lakcímet nem tartalmaz, továbbá azt sem rögzíti, hogy a terhelt hajléktalan, és szabadulásakor csak levelezési címet tudott megadni. Mindezekre tekintettel a fellebbviteli főügyészség azt indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet – a büntetés kiszabási körülmények kiegészítésével és a személyi rész pontosításával – hagyja helyben.

[4] A vádlott védője a fellebbezést írásban részletesen megindokolta. Ebben annak az álláspontjának adott hangot, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő nyomatékkal az eljárás jelentős és indokolatlan elhúzódását, továbbá azt aényt, hogy a vádlott az eljárás során – az elfogásától az elsőfokú ítélet kihirdetéséig – közel 2 évig állt a személyi szabadságot teljes mértékben elvonó, legszigorúbb kényszerintézkedés hatálya alatt. A védő sérelmezte, hogy az eljárás során nem érvényesült a Be. 79. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott soronkívüliség törvényi követelménye, valamint a Be. 271. § (1) bekezdésében írt szükségesség és arányosság elve. Külön is kitért az eljárás elhúzódásának okaira. Utalt továbbá arra, hogy a vádlott már a nyomozati szakban, gyanúsított kihallgatása során elismerte, hogy a vád tárgyává cselekménynél jelen volt ugyan, azonban nem kés, hanem egy öngyújtó volt nála, amely nyilvánvalóan nem lett volna alkalmas életveszéllyel együtt járó testi sérülés okozására. Kifogásolta, hogy ezt a terhelti védekezést később sem a nyomozó hatóság, sem a szakértő nem vizsgálta. Hangsúlyos körülménynek nevezte, hogy az ügyészség a védencével szemben úgy emelt vádat, hogy tisztában volt a szakvéleményben foglaltakkal. Az enyhítő körülmények körében nagyobb nyomatékkal kérte figyelembe venni a letartóztatás elhúzódó tartamát, a vádlottnak nem felróható jelentős időmúlást, a testi sértés vétségének kísérleti szakban maradását, valamint azt, hogy védece a terhére rótt cselekmény elkövetését megbánta, a sértettől elnézést kért, a sértett pedig megbocsátott a vádlottnak. A kifejtettek tekintettel azt indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a kiszabott büntetés tartamát jelentős mértékben enyhítse.

[5] A vádlott javára bejelentett fellebbezések alaposak.

[6] Az ítéltáblának a Be. 590. § (3) bekezdése alapján – figyelemmel a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontjára is – az elsőfokú ítélet rendelkezéseit a büntetés enyhítését célzó fellebbezések által meghatározott kereteken belül kellett felülbírálnia. Az ily módon korlátozott felülbírálat során is vizsgálnia kellett az eljárási szabályok megtartását [Be. 590. § (5) bekezdés a) pont aa), ab) alpont]. Megállapította, hogy az elsőfokú eljárásban nem történt olyan abszolút vagy relatív eljárási szabálysértés, amely megalapozná az elsőfokú ítélet Be. 607. § (1) bekezdése, 608. § (1) bekezdése vagy 609. § (1) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezését. A felülbírálat során nem volt megállapítható olyan ok sem, amely a vádlott felmentését vagy az eljárás megszüntetését indokolná [Be. 566. § (1) bekezdés, 567. § (1) és (2) bekezdés, 590. § (5) bekezdés b) pont].

[7] Az ítéltábla a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja szerint a határozatát az első fokon eljáró bíróság által megállapított tényállásra alapította, ahhoz kötve volt, figyelemmel arra, hogy a fellebbezéseket a Be. 583. § (3) bekezdésére alapítottan kizárólag a büntetés enyhítése érdekében jelentették be.

[8] A bíróság a tényállásban rögzített tényekből okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a vádlott cselekményének minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek.

[9] Az ítéltábla a büntetés enyhítését célzó fellebbezések kapcsán az alábbi, a büntetés céljára és a büntetés kiszabásának elveire vonatkozó anyagi jogi rendelkezéseket hívja fel.

[10] A büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető (speciális prevenció), akár más (generális prevenció) bűncselekményt kövessen el [Btk. 79. §].

[11] A büntetést a Btk.-ban meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez [Btk. 80. § (1) bekezdés].

[12] Határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó, amely a büntetési tétel alsó és felső határa összegének fele [Btk. 80. § (2) bekezdés]. Ha e törvény a büntetés kiszabása esetén a Különös Részben meghatározott büntetési tétel emelését írja elő, a (2) bekezdésben meghatározott számítást a felemelt büntetési tételekre tekintettel kell elvégezni.

[13] Halmazati büntetés kiszabása esetén, ha a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények közül legalább kettő határozott ideig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, a büntetési tétel felső határa a legmagasabb büntetési tétel felével emelkedik, de nem érheti el az egyes

bűncselekményekre megállapított büntetési tételek felső határának együttes tartamát [Btk. 81. § (3) bekezdés].

[14] A vádlottal szemben a fenti halmazati szabályok szerint 1 évtől 7 évig terjedő szabadságvesztés szabható ki, miként azt az elsőfokú ítélet is helyesen rögzíti. Jelen ügyben a középérték 4 év tartamú szabadságvesztés.

[15] A törvényszék által a büntetés kiszabása során irányadónak tekintett enyhítő és súlyosító körülmények felsorolására, illetőleg értékelésére vonatkozó – túlnyomórészt helytálló – megállapítások részben helyesbítésre és kiegészítésre szorulnak.

[16] A törvényszék helyesen értékelte súlyosító körülményként a vádlott többszörösen büntetett előéletét, valamint a testi épség elleni bűncselekmények növekvő számát. Kétségtelenül súlyosító tényező, egyben a vádlott társadalomra veszélyességét igazolja az a tény is, hogy a jelen ügy tárgyát képező bűncselekmények megvalósításakor már folyamatban volt a vele szemben lopás bűncselekmények miatt indult büntetőeljárás, és erről tudva követett el a vádlott újabb bűncselekményeket. Miként arra az ügyészség okszerűen mutatott rá, vádlott terhére további súlyosító körülményként kell figyelembe venni a garázda jellegű elkövetési módot is [a bünteteskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. Büntető Kollégiumi vélemény (a továbbiakban: 56.BKv.) III.2. pont].

[17] Az enyhítő körülmények körében ugyanakkor az ítéltábla nagyobb nyomattal értékelte az időmúlást, tekintettel arra, hogy a vádlott a terhére rótt cselekményeket ténybelileg beismerte, ehhez képest a cselekmény elkövetésétől az elsőfokú ítélet megszületéséig két év telt el [56.BKv. III.10. pont]. A büntetést befolyásoló tárgyi tényezők körében a vádlott javára további enyhítő körülményként értékelendő az is, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetése óta újabb nyolc hónap telt el.

[18] Nagyobb nyomattal tulajdonított a másodfokú bíróság - 56.BKv.-ban írtak szerint - a büntetőeljárás elhúzódásának, melyre az elsőfokú bíróság egyébként okszerűen utalt az ítéletében [Be. 564. § (4) bekezdés b) pont]. A büntetőeljárás észszerű időn belüli befejezésének követelménye a tisztességes eljárás részjogosítványa [2/2017. (II.10.) AB határozat], márpedig a viszonylag egyszerű megítélésű, hosszadalmas bizonyítást nem igénylő ügyben a vádlott a bűncselekmények elkövetésétől azok jogerős elbírálásáig – neki fel nem róhatóan – kettő év nyolc hónapig állt büntetőeljárás hatálya alatt, ebből egy év hét hónapig letartóztatásban volt. Ezért az eljárás elhúzódását és a személyi szabadságot teljes mértékben elvonó (legszigorúbb) kényszerintézkedés viszonylag hosszabb tartamát nyomattal enyhítő körülményként kell értékelni a vádlott javára, a terhére rótt cselekmények kiemelkedő tárgyi súlya ellenére is.

[19] A részbeni ténybeli beismerését ugyancsak a vádlott javára kellett figyelembe venni (56.BKv. II.11. pont). Ekként értékelendő továbbá a sértetti megbocsátás, valamint – kisebb súllyal – az a tény, hogy a testi sértés vétsége kísérleti szakban rekedt.

[20] Mindezek alapján az ítéltábla a súlyosító körülmények száma és nyomatéka ellenére is úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú, a középérték alatt kiszabott szabadságvesztés

hároméves tartama is túl szigorú büntetés lenne a vádlottal szemben, az nem igazodna a bűncselekmények konkrét tárgyi súlyához, a vádlott társadalomra veszélyességéhez és a feltárt bűnösségi körülményekhez. Ezért a másodfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát 2 év 3 hónapra mérsékelte. Az ekként kiszabott tartamú szabadságvesztés megfelel a büntetéskiszabási elveknek, egyben alkalmas a büntetési célok (egyéni és általános bűnmegelőzés) elérésére is.

[21] A szándékos bűncselekmények miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt vádlott méltatlan a közügyek gyakorlására, ezért a törvényszék helyesen döntött a közügyektől eltiltás alkalmazásáról, annak tartamának mérséklésére az ítéltábla nem látott okot.

[22] A törvényszék a büntett miatt szabadságvesztésre ítélt vádlott esetében a végrehajtási fokozatot – a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltakra figyelemmel – törvényesen határozta meg börtönben.

[23] A vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezés megfelel a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjában írtaknak.

[24] Törvényesek az előzetes fogva tartásban töltött idő beszámításával [Btk. 92. § (1) bekezdés, (2) bekezdés, (3) bekezdés a) pont], a lefoglalt bűnjelekkel [Btk. 72. § (1) bekezdés c) és d) pont, Be. 320. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés, 321. § (1) bekezdés] és a bűnügyi költség viselésével [Be. 145. § (1) bekezdés a) pont és (2) bekezdés, 574. § (1) és (2) bekezdés] kapcsolatos rendelkezések is.

[25] Az előzetes fogva tartásra vonatkozó adatok és a beszámítással kapcsolatos rendelkezés annyiban szorultak pontosításra, hogy a vádlott helyesen 2020. év augusztus hó 6. napjáig volt őrizetben, így a letartoztatásának kezdő napja értelemszerűen 2020. év augusztus hó 7-e.

[26] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[27] Az ítéltábla határozata elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) és (2) bekezdései zárják ki, mivel az elsőfokú bírósággal ellentétes döntés nem született.

Budapest, 2022. év november hó 10. napja

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék 12.B.308/2021/30. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.107/2022/16. számú ítéletében írt változtatásokkal 2022. november 10. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2022. év november hó 10. napja

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke